

РЕШЕНИЕ

№ 34814

гр. София, 23.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 15.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **8016** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 26, ал. 9 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на Й. Й., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт серия U № 26868538, издаден на 28.06.2022г. от компетентните органи на Република Турция, чрез адвокат Н. А. Р., САК, с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет.1, офис 1, срещу Отказ на виза от 11.07.2025г. по заявление за издаване на виза № IST25012435V, подадено на 07.05.2025г., издаден от Съветник консул А. З. в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция, на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, с който е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване /Виза вид „Д“/.

В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, неоснователен и необоснован. Според жалбоподателя, са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „Д“. Уточнява, че спрямо него са налице всички материално правни предпоставки по чл.24, ал.1, т.10 във връзка с чл.14,ал.1 и чл.23 от ЗЧРБ за получаване на разрешение за продължително пребиваване като лице, получило право на пенсия и разполагащо с достатъчно средства за издръжка в страната. Оспорващият се позовава и на чл. 13 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС), а именно-лишаване от ефективни средства за защита на признати и гарантирани права и свободи.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Р.,

която поддържа жалбата и моли за нейното уважаване като бъде отменен обжалвания отказ.

Ответникът по жалбата- Съветник консул в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Административен Съд С. – град, I отделение, 18-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Със заявление № IST25012435V, подадено на 07.05.2025г. /л.16/ в Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция, жалбоподателят е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към същото са представени следните документи: 1. Копие от паспорт на Й. Й., издаден от компетентните турски власти, 2. Договор за безвъзмездно предоставяне на недвижим имот, сключен между Й. Й. и М. Х. Ю. /л.20 гръб/, видно от който на ползвателя е предоставен за безвъзмездно ползване за срок от една година, недвижим имот, находящ се в [населено място], кв.В., [улица], ет.4, ап.18, както и декларация от М. Х. Ю., че е собственик на имота и не възразява лицето Й. Й. да пребивава и да се регистрира по постоянен и /или настоящ адрес в него, 3. Лична карта на М. Х. Ю., 4. Банково удостоверение, издадено от ТЕДЖЕ З. Б. АД, от което е видно, че Й. Й. има разкрита банкова сметка в банката, със салдо 6580 евро, 5. Документ, издаден от Институция за социално осигуряване, ОД за Социално осигуряване в И., удостоверяващ получаване на пенсия от жалбоподателя, в размер на 38 719,49 турски лири.

По делото са изискани становища във връзка със заявлението на жалбоподателя за издаване на виза от МВР, дирекция "Миграция" и Държавната агенция за национална сигурност (ДАНС), които са приобщени като доказателства. С писмо рег. № 536400-86401/29.09.2025г. на дирекция "Миграция" МВР по делото е представено Становище рег. УРИ 292р-15656/02.06.2025г. на началника на група „Миграция“ при ОД на МВР –К..

В цитираните документи е изразено отрицателно становище по искането на Й. Й. за дългосрочна виза, като е посочено, че е констатираното в противоречие с изискванията на чл. 9, ал.1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, съгласно който „виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни се издава на чужденец, който желае да се установи продължително или постоянно в Република България на едно от основанията, посочени в Закона за чужденците в Република България. Уточнено е, че в конкретния случай извършените проверки водят до извода, че Й. Й. и семейството му не живеят на територията на Република България и няма да се установят в страната. Отбелязано е, на 21.05.2025г. от служители на група „Миграция“ при ОД МВР-К. е извършена проверка на заявления от чуждия гражданин адрес на пребиваване: [населено място], [жк], [улица], ет. 4, ап. 18, при което е установен М. Х. Ю., ЕГН-[ЕГН], който е собственик и домакин по искането на виза на Й. Й.. Посоченото жилище представлява двустаен апартамент, годен за обитаване. За извършената проверка е изготвена докладна записка с рег. № 292р-14814/22.05.2025 г. по описа на ОД МВР-К..

Посочено е, че на 21.05.2025 г. е снето обяснение тип въпросник от М. Х. Ю., в който същият заявява, че Й. Й. е негов наемател. Има ключ и лични вещи в жилището. Бил е на адреса преди около един месец. Той е пенсионер и иска да получи пребиваване в Република България, но мисли да посещава страната, като засега не смята да живее постоянно в Република България.

От ДАНС е представено Писмо рег. №М-9714/26.09.2025г. /л.44/, в което се посочва, че съгласувателната процедура по подаденото от Й. Й. заявление за виза е осъществена от Териториалната дирекция „Национална сигурност“-гр. К., като е изразено положително становище в Националната визова информационна система за издаване на виза, т.к. апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност на Република България.

Постановен е оспореният отказ от 11.07.2025г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), от Съветник консул А. З. в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция, мотивиран с основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ - по данни на наемодателя, апликантът е устроен и живее в Република Турция, като няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в Република България. Като допълнително основание е посочено, че целта на апликанта е да получи пребиваване в Република България.

Актът е връчен на кандидата на 11.07.2025 г. Жалбата, по която е образувано настоящото съдебно производство, е подадена на 24.07.2025 г. - в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси са засегнати неблагоприятно.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира за установено от правна страна следното:

Жалбата е допустима-същата е подадена до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. В жалбата, съгласно чл. 10 ал. 4 ЗЧРБ, са посочени нарушения на ЕКПОЧС- лишаване от ефективни средства за защита на признати и гарантирани права и свободи. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011г. /обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011г., в сила от 4.08.2011г. /. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на

чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Видно от чл.9г от ЗЧРБ оправомощените от ръководителите в дипломатическите и консулските представителства лица могат да вземат решения по заявленията за издаване на визи. В тази връзка видно от приложената заповед №95-00-26 от 16.01.2025г. на л.28, Министърът на външните работи упълномощава по т.4 съответните дипломатически и консулски представителства да се произнасят по заявленията за визи. Представена е и на л.26 заповед №6 от 13.02.2025г. на Генералния консул в ГК в И., с която конкретно упълномощава А. З., съветник, КДЛ.

Отказът е издаден в писмена форма, като е мотивиран с посочване на правните и фактически основания.

В конкретния случай, жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид Д, като е заявил, че ще живее безвъзмездно в предоставен от М. Х. Ю. имот, находящ се в [населено място], кв.Възрожденци, [улица], ет.4, ап.18. За доказване на това обстоятелство е представен Договор за безвъзмездно предоставяне на недвижим имот, нотариално заверен /л.20 гръб/.

Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни, може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. В разпоредбите на ал. 2 и ал. 3 е прието, че виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до една година и с право на пребиваване до 360 дни може да бъде издадена, когато това е предвидено в Наредбата по чл. 9е, ал. 1, като визата за дългосрочно пребиваване дава право на многократно влизане на територията на Република България в рамките на срока на нейната валидност.

Като правно основание за отказ на заявения вид виза е посочена нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Съгласно цитираната норма, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

В случая, отказът е издаден въз основа на изразено отрицателно становище на дирекция "Миграция" МВР по искането на Й. Й. за дългосрочна виза, в което е посочено, че са налице основателни съмнения за трайно установяване на лицето в страната, каквато е хипотезата на чл.25 ал.1 т.9 ЗЧРБ и чл.9 ал.1 ЗЧРБ. Уточнено е и че при извършена проверка от служители на Група „Миграция“ при ОД на МВР К. е установено, че апликанта и семейството му не живеят на територията на Република България и няма да се установят в страната.

Всеки случай за издаване на виза се разглежда самостоятелно и компетентният орган постановява решението си, в случая отказ, въз основа на резултатите от извършените проверки и оценката на риска за конкретния кандидат.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, регистрираното заявление, представените документи и извършената проверка не предполагат задължително издаване на виза. Не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. Преценка за наличието на тези основания се прави от административния орган, компетентен да издаде, съответно да откаже издаването на исканата виза, като в случай, че прецени, няма пречка да извърши проверка на факти и данни, свързани с наличието на обстоятелства по чл. 10 от ЗЧРБ, в това число и да поиска информация и становище от ДАНС и дирекция "Миграция" МВР, с което административният орган преценява дали да се съобрази. В случая от група "Миграция" към ОД на МВР К., видно от писмо рег. УРИ 272р-15656/02.06.2025г. е изразено становище „отрицателно“ по искането за дългосрочна виза,

При мотивиране на отказа за издаване на виза, административният орган се е съобразил с изложеното становище от дирекция "Миграция" МВР и е мотивирал акта с него. В тази връзка е и съдебната практика, че не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото му издаване. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 9е от ЗЧРБ, условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с наредба на Министерския съвет, а условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". В чл. 9ж, ал. 1 ЗЧРБ е посочено, че за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването.

В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция "Миграция" - МВР и

ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) – в относимата редакция към момента на постановяване на акта), според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице положително становище от ДАНС, но отрицателно становище на дирекция "Миграция" МВР.

Според настоящия съдебен състав, в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят не обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото.

По силата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

В разглеждания казус чужденецът не е мотивирал искането си за издаване на виза на някое от посочените основания. Не е ясно защо и за колко време смята да се установи в България, както и с какво ще се занимава и как ще се издържа, т.е. липсва ясна очертана цел, за това какви са истинските му намерения, налагащи издаване на виза за дългосрочно пребиваване.

Цитираното по-горе писмо на дирекция "Миграция" МВР обвързва консулското длъжностно лице относно установените при проверките факти, сочещи, че в случая за апликанта не са налице условията на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ. Установените обстоятелства навеждат на извода, че същият не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. След като страната не се справи с разписаната в закона и указана ѝ от съда доказателствена тежест, тя следва да понесе последиците от недоказването.

Следва да се отбележи, че никъде не се твърди, че заявителят ще живее със семейството си България, в случай, че получи виза за дългосрочно пребиваване. Т.е. ако се приеме, че същият се установи в страната, вероятността за нарушаване на правото, гарантирано в чл. 8 от ЕКЗПЧОС би била би се увеличила значително, защото това означава семейството да бъде разделено.

От цитираното по-горе становище на дирекция "Миграция" МВР, видно от писмо рег. УРИ 272р-15656/02.06.2025г., имащо силата на официален свидетелстващ документ, съгласно чл. 178 от ГПК, собственикът на имота, посочен като такъв, който ще ползва апликанта, е посочил, че Й. Й. е негов наемател, има ключ за имота и лични вещи в него. Уточнил е, че е посетил жилището преди около месец и е искал да получи пребиваване в Република България, мисли да посещава страната, но засега не смята да живее постоянно в Република България. Това безспорно изключва издаването на виза за дългосрочно пребиваване, защото в случай, че се цели придобиване на българско гражданство, то в

ЗЧРБ е предвидена друга процедура за това.

Според настоящият съдебен състав жалбоподателят не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип „D“. /В този см. Решение № 2280/2025г. по адм.д.8436/2024г., Решение № 3456/2023г. по адм.д.811/2023г., и двете по описа на ВАС/.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправни разпоредби. Същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Ето защо, обжалваният отказ за издаване на виза е законосъобразен, поради което жалбата срещу него, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива не са поискани, съдът не дължи присъждането им.

Мотивиран от горното, Административен съд – София- град, I отделение, 18-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. Й., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт серия U № 26868538, издаден на 28.06.2022г. от компетентните органи на Република Турция, чрез адвокат Н. А. Р., САК, с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет.1, офис 1, срещу Отказ на виза от 11.07.2025г. по заявление за издаване на виза № IST25012435V, подадено на 07.05.2025г., издаден от Съветник консул А. З. в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ